

หน้ากาก

บทที่ 19

กว่าจาริต จะไขกุญแจประตูเข้าบ้านก็ใกล้เวลาฟ้าสว่าง ทัดทยาแปลกใจตัวเอง ที่ไม่รู้สึกร้อนรุ่มร้อนใจอย่างที่เคยเป็น ... ก่อนหน้านั้นเธอเคยลุกขึ้นมองหาเพื่อที่จะพบกับที่นอนที่ว่างเปล่าและต้องนอนลืมนตาโพลงอยู่อีกนานกว่าจะหลับต่อได้ แต่คำคืนที่ผ่านมากลับคล้ายมีอ้อมแขนมาโอบล้อมจิตใจเธอไม่ให้ทุกซักร้อน

เธอแกล้งทำเป็นหลับเมื่อร่างสูงสันทัดเปิดประตูห้องเข้ามาและทำอะไรงว่นโดยไม่เปิดไฟ หนุ่มใหญ่เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนก่อนจะมานั่งที่อีกด้านหนึ่งของเตียงกว้างแล้วทอดกายลงนอนเงียบๆ ร่างกายสะอาดสะอาดอันมาจากที่อื่นอย่างที่เป็นมาเสมอ

ยุพยงกระมัง...

เธอเคยแอบร้องไห้ ชมชื่นปวดร้าวใจกับความจริงที่ตนไม่ได้เป็นหนึ่งในเดียวของคนรัก แม้จะพยายามทำใจให้ยอมรับว่าธรรมชาติของจาริต คือการมีทุกอย่างมากเกินไปเกินกว่าคนธรรมดาสามัญ จะแปลกอะไรหากจะรวมไปถึงผู้หญิงที่เดินร่วมในทางชีวิตด้วย ถึงอย่างไรเขาก็ตั้งใจจะแต่งงานกับเธอ แต่ว่าแม้จะหมั่นปลุกปลอบใจตัวเองเช่นนั้น เธอก็ยังปวดร้าวราวหัวอกหัวใจลัดหนอง จนต้องหลั่งน้ำตาบ่อยๆ

มาถึงบัดนี้ ทัดทยารู้สึกว่ โลกมิได้มีดีมนอย่างที่เคยรู้สึกอีกต่อไป ผู้ชายที่เพิ่งจากกันก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมง คือคนที่เข้ามาเปลี่ยนแปลงความรู้สึกของเธอให้หันเหไปจากเดิมจนหาทางกลับไม่พบ .หญิงสาวไม่เป็นตัวของตัวเองนับจากพบชายหนุ่มในงานราตรีหน้ากาก และนับวันความรู้สึกแปลกใหม่ที่คล้ายอิงอวลด้วยความหอมหวานจะชโลมลงหนาแน่นยิ่งขึ้นทุกที

เธอหันหลังให้จาริต รอยยิ้มอ่อนระบายนอบนบในหน้า...

ชีวิตคู่ดำเนินอย่างจืดชืดมานานแล้ว เมื่อหนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีใช้ชีวิตของเขาโลดโผนอยู่ข้างนอกและกลับบ้านด้วยความอ่อนน้อมน่อย ทัดทยาตื่นก่อน แต่งเนื้อแต่งตัวเงียบๆ แล้วมาเตรียมอาหารเช้าซึ่งเธอจะลงมือทำก็ต่อเมื่อชายหนุ่มลุกจากที่นอนแล้ว เพื่อจะให้เสร็จพอดีกับที่เขาจะได้รับประทานร้อนๆ ก่อนออกไปทำงาน ในระหว่างนั้นแทบไม่มีเรื่องพูดคุยกระหนุงกระหนิงประสาหนุ่มสาว จาริตอายุมากกว่าเธอสิบปี ผู้ชายวัยสี่สิบ มีงานที่ทำเงินมหาศาลรออยู่ทุกเช้า มีเรื่องตื่นเต้นมากมายทำทนายเมื่อนอกเวลางาน จะมีเรื่องใดมาหวานชื่นกับผู้หญิงเรียบง่ายที่อยู่ด้วยกันมากกว่าห้าปีแล้วอย่างเธอ

วันนั้นเป็นวันหยุด กว่าหนุ่มใหญ่จะลุกจากที่นอนก็สายมาก ทัดทยานั่งอ่านหนังสือพิมพ์รอจึงลุกขึ้นมาทำอาหารเช้าให้

“ ไปดูบ้านข้างหรือเปล่า ทำกันไปถึงไหนแล้ว ”

เสียงถามขริบ สีหน้าแบบนี้บอกนัยว่าไม่ใช่เรื่องที่เธอจะตีโพยตีพายที่เขากลับถึงบ้านในเวลาใกล้รุ่ง ชายหนุ่มยกเรื่องบ้านขึ้นมาพูดเพื่อเตือนให้เธอรู้ว่าแม้ว่าเธอจะมีผู้หญิงอื่น แต่เธอก็ยังเป็นหมายเลขหนึ่ง ซึ่งจะได้รับยกย่องออกหน้า

และเธอควรพอใจอย่างที่สุดแล้ว.....

“ ไปค่ะ เขาลงมือทำกันแล้ว งานละเอียดประณีตดีค่ะ ”

เสียงตอบแม้จะฝันอยู่บ้างแต่ก็ราบรื่น จาริตมองร่างสมส่วนเคลื่อนไหวรวดเร็วบริการอาหารเช้าให้ตรงหน้า หยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาเปิดผ่านๆ

“ ราคาขนาดนั้น ถ้าทำหยาบๆ ก็ต้องเจอกันหน่อยละ ”

เสียงพูดเจือหัวเราะ ทว่าหญิงสาวรู้ดีว่าหากมีปัญหาก็จริง คำว่า “ ต้องเจอกันหน่อย ” จะมีความหมายอย่างไร

ไม่เคยมีใครรอดไปได้หากจาริตจะเอาเรื่องเอาราวขึ้นมาจริงๆ

“ วันนี้อากจะไปไหน ”

เสียงถามทำให้หญิงสาวเหลือบตามอง จาริตตักข้าวต้มปลา ร้อนจนควันลอยใส่ปาก ไม่มีอารมณ์อ่อนหวานเอือกเอือกใจใด ๆ นอกจากคำถามที่บอกให้รู้ว่าวันนี้เป็นวันของเธอ

“ ไม่ได้มีแผนการอะไรค่ะ ถ้าคุณรติไม่ว่าง ทัดก็จะไปหาพ่อ ”

“ งั้นไปด้วยกันก็ได้ ได้ยินว่าไม่ค่อยสบายใช่ไหม ”

“ ค่ะ ระยะเวลาที่พอปวดหัวบ่อย ”

“ เครียดกระมัง ” เขาเจือหัวเราะในน้ำเสียง “ ไหนจะอายุ ไหนจะงาน แล้วยังเมื่อยอีก ”

คุณอรุณมีอายุแก่กว่าจาริตไม่มาก เธอหวานและคล่อง แคล้ว
 คุยกันดีเมื่อพบหน้า แต่ลับหลังแล้วต่างคนต่างก็จะว่ากระทบถึงกัน
 เสมอ

‘แม่เลี้ยงคุณนงก... พ่อคุณก็ปล่อยให้เมียจูงจุมกอยู่ได้’

‘เสียใหญ่จะไม่รวยไต่ยั้งไง เบียดเอาจากทุกคนแม้แต่เพื่อน’

‘อีกหน่อยเถอะ จะพังเพราะเมีย’

‘ไม่รู้จะกอบโกยไปถึงไหน อยากรู้หนักว่าตายแล้วจะเอาไปได้
 สักสิ่งหรือเปล่า’

อย่างไรก็ตาม เมื่อพบหน้า คนทั้งสองก็ยิ้มเข้าใส่กันอย่างญาติ
 มิตรโดยไม่เคอะเขิน คุณอรุณแต่งตัวเจิดฉาย แต่งหน้าทำผม
 เรียบร้อย กำไลฝังเพชรและแหวนหัวอัญมณีล้ำค่าไม่เคยหายไปจากนิ้ว
 แต่เปลี่ยนเวียนสลักรูปแบบสีสน้อยในทุกครั้งทุกหน

“เชิญคะ เสียใหญ่ แหมวันนี้มาถึงที่นี่” เสียงทักทายแจ่มใส
 ไปหน้าสวยหวานระบวยิ้ม สาวสูงวัยเคยชินกับการรับแขกไม่ว่าจะ
 มีความรู้สึกต่อกันอย่างไรก็ตาม จาริตไม่ชอบเธอและเธอก็ไม่ชอบเขา
 เริ่มต้นจากการที่เธอรู้สึกว่าเขาเอาเปรียบวาทีมาตลอดเวลาที่เป็น
 หุ้นส่วนธุรกิจ และทำงานด้วยกันมา แม้เธอพยายามแทรกแซงแต่
 ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นนอกจากการชิงชังต่อต้านของชายหนุ่ม

แม้ไม่มีใครบอก ทศทายาก็เข้าใจถึงตะกอนขุ่นในระหว่างคนทั้ง
 สองดี ‘แฟนเราเขาใช้คุณพ่อเป็นเครื่องมือมาตลอด’ นานมาแล้ว
 ที่คุณอรุณหลุดคำพูดนี้ออกมา ‘ระวังเถอะ เขาจะใช้เราด้วย’

ผลประโยชน์ที่ขัดกันเป็นต้นเหตุของความขัดแย้ง ขณะที่วาทีน
 ก้มหัวให้อย่างหมอบราบคาบแก้ว ทำตามจาริตโดยไม่ปริปากโต้แย้ง
 คุณอรุณก็เดินร้าวอยู่ข้างหลัง หากเมื่อไรเธอออกหน้าขึ้นมาต่อต้าน
 อีกฝ่ายก็จะเพียงยิ้มเยิ่นซาแล้วมองผ่านไป ราวกับเธอเป็นจิ้งจกตุ๊กแก
 ที่ไร้ความหมาย

“เชิญคะเชิญ แหม ไม่ได้เห็นกันไม่เท่าไร เสียคู่ล่าขึ้น
 นะคะนี่ หล่อขึ้นตั้งแยะเลย”

“อ้าว ถ้าไม่ทำตัวให้ล่าให้หล่อ ลูกสาวคุณจะรักหรือ” เขา
 ตอบสนอง ริมฝีปากระบวยิ้มแต่ประกายตาแข็งกร้าว นั่งลงบน
 เก้าอี้หวมในห้องที่จัดหุ้ด้วยท่าที่ตามสบายราวกับเป็นบ้านของตนเอง

คุณอรุณหันมาโอบทศทายา “หล่อหรือไม่หล่อ หนูทักก็รัก
 ที่สุดอยู่แล้วละ จริงไหมลูก”

คำถามนั้นไม่น่าจะทำให้หญิงสาวรู้สึกสะดุดขึ้นมาได้เลย ถ้า
 เป็นเมื่อก่อนเธอคงจะตอบรับโดยไม่ลังเล แต่วาทีนนั้นได้แต่ยิ้มเจื่อน

ดีที่ไม่มีใครสนใจ จาริตนั่งกางขาพิงหลังตามสบาย ทอดแขน
 ไปตามพนักเก้าอี้ มองไปทั่วด้วยสีหน้าระบวยิ้มระคนเหยียดหยัน

“มาที่ไร่บ้านนี้หรือขึ้นทุกที คุณอรุณมีรถสนิมดีจริง ๆ”

“อ้าว ก็ที่นี่ต้องรับรองแขกอยู่ตลอดเวลาเนี่ยคะ” เธอนั่งลงคุย
 ด้วย “คนใหญ่คนโตระดับรัฐมนตรีก็มาที่นี่หลายท่านแล้ว”

“มารับคุณหญิงจากเล่นไฟหรือ”

“แหม คุณริตนี่ละ กิจกรรมของผู้หญิงสูงวัยจะมีให้เลือกสักกี่
 อย่างล่ะคะ” เธอตัวตาดาค้อนหยอกเย้า “เราชอบทำงานเพื่อสังคม
 ประชุมกันบ่อยๆทำนั่นทำนี่ พอเครียดก็เล่นไฟกันบ้าง พวกผู้ชายก็
 ดีใจไปเสียอีกที่เราจะได้ไม่ต้องไปวุ่นวายกับพวกเขา”

เด็กรับใช้ประคองถาดเครื่องดื่มออกมาคุกเข่าลงที่โต๊ะรับแขก
 ล้ำเสียงแก้วน้ำและจานผลไม้ลางวางบนกระจกใสหนา คุณอรุณ
 ถามอาคันตุกะอย่างเอาใจว่า

“เบียร์เย็นๆ ก็มีนะคะ เสียจะรับหรือเปล่า”

“ถ้าผมกินเบียร์ละก็จะติดลมยาวเลยละ ประเดี๋ยวเด็กถอดไป
 เทียวจะเคืองเอา” เขาพยักหน้ามาทางหญิงสาว

วาทีนเดินออกมาด้วยท่าทางของคนป่วย ดูสุขภาพ ลงจน
 ทศทายาใจหาย ลูกขึ้นเดินไปพนมมือไหว้ที่อกบิดาก่อนจะถอดไว้ด้วย
 ท่าทางที่เคยชิน

“พ่อขา”

อ้อมแขนที่อบอุ่นกอดตอบ บิดาเคยกอดเธอแน่นกว่านั้น
 แต่ดูเหมือนพลังกำลังของเขาจะลดหายไปกว่าครึ่ง เธออยากจะ
 กอดเขาไว้ให้นานๆ แต่ทศทายาก็รู้ว่ามารดาเลี้ยงกำลังจับตามอง
 แม้จะยิ้มหวานแต่กระแสบางอย่างทำให้พ่อลูกไม่กล้าแสดงความรัก
 ผูกพันต่อกันออกมาต่อหน้าเธออย่างเต็มที่มานานแล้ว

เธอพยุงบิดาให้เดินมานั่ง

“ คุณวาทีนผมไปนะ ”

จาริตทักทายด้วยท่าที่ราวกับเป็นเจ้าของมากกว่าที่ลูกเขย หรือหุ้นส่วนผู้อ่อนอาวุโสกว่า และวาทีนก็ยอมรับท่าที่เช่นนั้นมานานแล้ว เขารู้จักชายผู้อ่อนวัยกว่าผู้นี้มานานกว่าสิบปีตั้งแต่จาริตเพิ่งจะเริ่มต้นสร้างตัว ดินรนตัวเป็นเกลียว บัดนี้ชายหนุ่มร่ำรวยมหาศาล ดูเหมือนทรัพย์สินเงินทองที่เพิ่มพูนจะทำให้จาริตลืมนิสัยธรรมดาจนจรยามารยาท และถูกแทรกซึมหล่อหลอมด้วยสิ่งที่ตรงกันข้ามเป็นสัดส่วนผกผันแบบทวีคูณ

“ ได้ยินว่าคุณวาทีนไม่สบาย เป็นอะไรหรือ ”

“ สุขภาพคนแก่ ไม่มีอะไรหรอกครับ ” ไม่เฉพาะกับจาริต แต่วาทีนสุขภาพกับทุกคนเสมอ แม้ในยามโกรธพอเธอก็เฉยตอบได้ ทักทายคงได้รับคุณสมบัติข้อนี้มาไม่มากนักน้อย ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจทนรับความก้าวร้าวและบางครั้งก็พายุอารมณ์ของจาริตมาได้จนปานนี้

‘ พ่อลูกแข็งเป็นหินกันไปหมด ไม่ได้ไม่เถียงซักคำ ไม่รู้ว่าโดนมนต์บทไหนของเสี้ย ’ คุณอรุณีเคยเห็นบนแฉกด้วยน้ำเสียงหวาน สีหน้าเจือยิ้ม และทั้งพ่อทั้งลูกก็พร้อมใจกันทำใจให้วางเฉยกับการเสียดสีนั้นอีกเช่นกัน

“ แล้วไปหาหมอแล้วหรือยัง ” เสียงถามแสดงความห่วงใย ขึ้นมาบ้าง จาริตคงสังเกตเห็นสีหน้าอ่อนล้าและท่าทีของคนที่เดินมานั่ง ความเจ็บป่วยที่ฉายออกมาแม้เจ้าตัวจะพยายามปิดบังทำให้เขาอดใจอ่อนไม่ได้

“ ไปแล้วครับ เขาก็ตรวจสารพัดจะตรวจ แต่ยังไม่รู้สาเหตุนี้ก็รักษาไปตามอาการครับ ” วาทีนตอบ รอยยิ้มที่พยายามปั้นทำให้สีหน้าดูแจ่มใสขึ้นบ้าง

“ แล้วอาการเป็นยังไง ”

“ ปวดหัว หน้ามืด หอ้งหมุนเป็นพักๆ ทานข้าวทานปลาไม่ค่อยได้ บางครั้งมีคลื่นไส้อาเจียนด้วยค่ะ ” คุณอรุณีตอบแทน สีหน้าและน้ำเสียงหวานใสราวไม่ได้ทุกข์ร้อนไปด้วยแต่อย่างใด “ พรุ่งนี้ก็ต้องพาไปหาหมออีก ณีเลยกลายเป็นพี่เลี้ยงเด็กเหลือน้อยไปแล้ว ”

“ ก็ณียากเป็นเองทำไมละ ผมบอกแล้วว่าผมดูแลตัวเองได้ ” วาทีนหันมาเถียง

“ แหม ถ้าณียุติแล้วใครจะทำละคะ ” ภรรยาผู้มีอายุน้อยกว่ามาก ยิ้มละไม “ พอรู้ตัวว่าตัวเองมีประโยชน์ก็ต้องรีบฉวยโอกาสเอาไว้ ตอบแทนที่เคยดูแลเรามาตั้งนาน ”

ทักทายขยับตัว

“ ทัดเองก็ว่างทุกวันนะคะ ”

“ โถ ไม่เป็นไรหรอกจะลูกทัด แม่ณียุติแล้วพอเขาได้ ”

“ ตอนนี่ว่างหรือคุณณีย มีแผนจะจัดงานอะไรอีก ” จาริตถาม “ งานราตรีหน้ากากเป็นอย่างไร เห็นทัดบอกว่าได้กำไรหลายล้านเชียหรือ ”

“ ค่ะ งานนั้นประสบความสำเร็จดีมาก ได้เงินบริจาคเยอะ แล้วก็ได้จากเกมส์และการขายของด้วย คุณหญิงเดือนก็เลยกำลังคิดจะจัดงานอีก นี่กำลังคิดรูปแบบกันอยู่ไม่ยากให้ซ้ำค่ะ ”

“ อย่าลืมหางานให้เด็กคนนี้ทำด้วยก็แล้วกัน ไม่ว่างจะได้ไม่เหงา ” เขาพยักหน้าไปทางหญิงสาว

“ ค่ะ แล้วก็จะได้มีโอกาสใกล้ชิดผู้ใหญ่ด้วย ” คำพูดแฝงนัย คุณอรุณีรู้ว่าจาริตปูพื้นฐานให้ทักทายใกล้ชิดคุณหญิงคุณนายแม่บ้านคนใหญ่คนโตทางราชการและการเมืองเพื่อประโยชน์อันใดกันแน่ “ไม่ต้องกลัวหรอกค่ะ ณีไม่ลืมอยู่แล้ว ”

“ ต้องการเงินบริจาคเท่าไรก็บอกมาแล้วกัน ” จาริตพูดอย่างใจกว้าง

“ แหม เสี่ยงกลัวจะรวยไม่พอหรือคะ ขยันทำบุญทำทานจังเลย ”

“ กลัวจะรวยไม่ทันคุณอรุณี ” เขามีวิธีกระแทกเสียงหัวเราะอยู่ในลำคอให้คนฟังฉงนใจเสมอว่ากำลังคิดอย่างไรกันแน่

“ เออ แล้วแต่งบ้านไปถึงไหนแล้วคะ ได้ยินว่าบดกแต่งภายในเพิ่มเติมเป็นสิบๆ ล้านเชียหรือ น่าเสียดายจัง ตกแต่งอะไรหนักหนา บ้านก็ยังไม่เรียบร้อย สวยหรืออยู่แล้วแท้ๆ ”

“ จะแต่งก็ล้านก็ไม่แปลกหรอก ไหนๆจะต้องอยู่อีกนานก็ทำๆ ให้ถูกใจไปเลย ย้ายเข้าไปอยู่แล้วมาทำใหม่มันจะไม่สะดวก ”

“ ต้องการให้ช่วยหรือเปล่าคะ เรื่องตกแต่งนี่ณียชอบนักละ ”

ชายหนุ่มรู้ดีว่า คุณอรุณีมีรสนิยมเลิศหรูวิลาสวิไลเพียงใด ยิ่ง

คบหาอยู่ในแวดวงคนร่ำรวย ทั้งรวยจริงและรวยแต่เฉพาะฉาบหน้า เธอก็ยิ่งดูดซึมความฟุ้งเฟ้อมาใส่ตัวได้อย่างน่าอัศจรรย์

แม้จะต้องการให้ทุกอย่างอยู่ในระดับ “ดีที่สุด” หรือไม่ก็ “เหนือกว่าใครอื่น” ซึ่งดูเหมือนทศทายจะทำอะไรได้ไม่มากไปกว่า พักหน้ารับและพูดซ้ำๆ อยู่แต่ว่า “ดีแล้วค่ะ” ซึ่งทำให้เขาขัดอกขัดใจ เป็นนักหนา ที่เธอช่างไม่มีความคิดสร้างสรรค์อะไรเอาเสียเลย จาริตก็ได้แต่มองผ่านใบหน้าใสซึ่งเงื่อนจางลงของคู้หมั้นไปยิ้มกับคนที่เสนอตัว

“ไม่เป็นไรครับ ผมมีคนช่วยเยอะแล้ว ”

ชายหนุ่มไม่ยอมอยู่ทานอาหารกลางวันด้วยตามคำเชิญชวน แต่พาเธอไปทานอาหารซึ่งจัดแบบบุฟเฟ่ในโรงแรมหรู

เขาบอกเธอว่า “ไปดูแลฟอบบ้างนะ ดูท่าทางไม่ค่อยดี สีหน้ายังกับคนเจ็บหนัก ”

“ตัดก็อยากจะมา แต่ว่าเกรงใจแม่ณี กลัวจะหาว่ามาจู้จ้าน” เธอสารภาพ

ชายหนุ่มพูดว่า “เขาจะว่ายังไงก็ช่างเป็นไร พ่อของเราทั้งคน ทำหน้าที่ถูกเสียก่อนที่จะไม่มีโอกาส ดูอย่างผมซิ เอาแต่ทำงานหาเงิน พอรู้ตัวอีกทีกลายเป็นคนไม่มีพ่อแม่ไปแล้ว ” น้ำเสียงตอนท้ายเจือเศร้าจนเธอแปลกใจ.....

เป็นเวลาบ่ายจัด เมื่อรถยนต์คันหรู เลี้ยวเข้าประตูทางเข้าอาคารที่พัก จาริตมองนาฬิกาข้อมือ “เดี๋ยวไปว่ายนน้ำเข้าห้อง ออกกำลังกันดีกว่า เย็นๆ ค่อยออกไปหาข้าวทานข้างนอก ”

วันนี้เป็นวันของเธอจริงๆ ทศทายอดเป็นกังวลไม่ได้ที่ใจตนเองช่างไม่ลิ่งโลดดีใจเอาเสียเลย

เขาพารถแล่นตรงไปยังทางขึ้นที่จอดรถ มีรถยนต์ขนาดเล็กคันหนึ่งเครื่องดับจอดขวางทางอยู่ เจ้าของรถกำลังพยายามสตาร์ทเครื่อง จาริตทำสีหน้าเบื่อหน่าย

“รถเสียก็เข็นหลบไปก่อนชิพรรคพวก จะมาขวางทางคนอื่นอยู่ทำไม ”

ประตูรถคันนั้นเปิดออกแล้วร่างสูงเคร่งครัดของใครคนหนึ่งก็ก้าวลงมา เขายิ้มก้มศีรษะให้อย่างขอโทษ เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเหลืองไพลทำให้หญิงสาวจำได้ แต่จะเอ่ยปากก็ไม่กล้า

เธอเฝ้ามองเมฆเรียกชายฉกรรจ์ที่อยู่ใกล้ๆ ให้มาช่วยเข็นรถ ระหว่างที่เจรจากันอยู่นั้น ทศทายามองร่างสูงที่เคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้าแล้วจู่ๆ ความทรงจำรำลึกของเธอก็หวนกลับมา...

วันหนึ่งนานมาแล้วที่สนามบิน ชายร่างสูงใบหน้าคมจัดในเสื้อเชิ้ตสีเหลืองไพลสดสะดุดตาคนนี้ไปส่งยุพยงและ เยาวดี เพื่อให้เดินทางไปประเทศญี่ปุ่นกับจาริต เขายังหันมามองเธอในรถที่จอดอยู่และยิ้มให้แบบนี้ไม่มีผิด..!

แสงสะท้อนที่ต้องกระจกทำให้เมฆมองไม่เห็นคนในรถที่จอดรออยู่ แต่คนในรถกลับมองเห็นเขาอย่างถนัดชัดเจนยิ่ง

“ไอ้หนุ่มคนนี้รูปหล่อจริง ” จาริตพูด

ทศทายามองหน้าคู้หมั้นไม่สนิท

“คุณริตไม่รู้จักหรือคะ ”

“อ้าว ผมจะไปรู้จักเขาได้ยังไง ”

ถ้าอย่างนั้นในวันนั้นเมฆก็ไม่ได้ถูกแนะนำตัว อาจจะนั่งหลบรออยู่ที่ไหนสักแห่ง ในขณะที่เยาวดีพายุพยงไปสมทบกับเขา

“ทศรู้จักหรือ ” ดวงตาคมจัดจับสังเกตหันมาถาม

“ค่ะ ” ทศทายารู้ตัวว่าวางสีหน้าไม่สนิท หัวคิ้วเข้มของอีก

ฝ่ายจึงขมวดมุ่น เธอพูดต่อไปว่า “เขาเดินร่ำกับตัดในงานราตรีหน้ากาก แล้วก็บังเอิญเหลือเกินที่จู่ๆ ก็ย้ายเข้ามาพักที่นี่ เคยเจอกันที่นี่หลายครั้งแล้ว ”

คล้ายเธอจะเคยพูดกับเขาแบบนี้มาก่อน....

จาริตลำดับความทรงจำได้ว่านอกจากเจ้าหนุ่มรูปหล่อคนนี้จะเคยพบเธอหลายครั้ง ยังเคยขึ้นไปหาที่ห้องพักอีกด้วย

‘ ทศรู้จักผู้ชายคนหนึ่งในงานราตรีหน้ากากค่ะ เผอิญเขาย้ายเข้ามาอยู่ในตึกนี้ เคยทักกันหลายครั้ง วันนี้เขาก็เลยขึ้นมาเยี่ยม ’

‘ ทศงเพราะว่าไม่ค่อยได้ต้อนรับใครที่นี่ เลยอยากจะถามดูว่าถ้าเขามาอีกจะทำยังไงดี ’

ดูเหมือนเขาจะอนุญาตเธอให้รับรองแขกในบ้านไปแล้วด้วย ดวงตาคมดุๆ โชนวาวโรจน์ขึ้น

ให้มันรู้ไปว่าเธอจะกล้า !